

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: I. A.
právně zast. JUDr. Tomášem Plíhalem, advokátem se sídlem
Sedláčkova 212/11, 301 00 Plzeň

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, náměstí
Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

v řízení o žalobě ze dne 20. 12. 2024 proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 11. 2024, č. j. MV-155238-4/SO-2024 ve věci povolení k dlouhodobému pobytu,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Ministerstvo vnitra (dále jen „MV“) usnesením ze dne 8. 8. 2024 č.j. OAM-12150-29/DP-2023 podle § 169r odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zastavilo správní řízení zahájené na základě žádosti žalobce ze dne 4. 5. 2023 o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia dle § 42d odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb., ve znění účinném do 30. 6. 2023. Důvodem pro zastavení řízení byla skutečnost, že dne 4. 5. 2023, kdy žalobce podal žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia dle § 42d odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb., již bylo jeho studium ke dni 15. 2. 2023 ukončeno, čímž pozbyl status studenta a zároveň

mu přestal svědčit volný přístup na trh práce ve smyslu § 98 písm. j) zák. č. 435/2004 Sb. o zaměstnanosti, k dalšímu studiu byl žalobce zapsán až později dne 1. 9. 2023. Žalobci byla vydána zaměstnanecká karta s dobou platnosti od 9. 11. 2022 do 8. 5. 2023 k zaměstnavateli Belvedere Spa a Wellness s.r.o. Dne 15. 2. 2023 podal žalobce oznámení o změně zaměstnavatele, dle něhož měl být v období od 24. 1. 2023 do 8. 5. 2023 zaměstnán u společnosti GALA HOTELS s.r.o, avšak tento pracovněprávní vztah byl na základě rozvázání pracovního poměru z podnětu žalobce ukončen ke dni 28. 2. 2023. Od tohoto dne počala plynout 60denní doba uvedená v § 63 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb., jež uplynula dnem 29. 4. 2023, a protože nejpozději do tohoto dne nebylo podáno oznámení o změně dle § 42g odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., a nebyla podána ani žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem v souladu s podmínkami stanovenými zák. č. 326/1999 Sb., půlnocí uvedeného dne žalobci platnost zaměstnanecké karty zanikla. Dne 4. 5. 2023 kdy žalobce učinil podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, již proto nebyl držitelem žádného pobytového oprávnění na území ČR, tedy nesplňoval podmínky uvedené v ust. § 42d odst. 1 věty druhé zák. č. 326/1999 Sb.

2. Proti tomuto usnesení si žalobce podal odvolání, které žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla a rozhodnutí MV potvrdila.

II.

Žaloba

3. Žalobce se žalobou domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, přičemž žalobu odůvodnil tím, že rozhodnutí je v plném rozsahu nesprávné a rozporné s právními předpisy, tj. nezákonné, absolutně nepřezkoumatelné, neboť bylo vydáno v rozporu s ust. § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
4. Tvrzení Komise, že žalobce nebyl oprávněn podat na území ČR žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, je dle žalobce zcela nesprávné. Správním orgánem prvního stupně mu byl dne 4. 5. 2023, tj. v den podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia vylepen tzv. překlenovací vízový štítek, jenž slouží jako osvědčení k oprávněnosti pobytu. Tento štítek byl žalobci vyznačen následně i dne 8. 11. 2023, 9. 1. 2024 a 28. 2. 2024. Žalobce pak má za zcela absurdní tvrzení správního orgánu prvního stupně, stejně tak jako žalované, že k vylepení překlenovacího štítku žalobci došlo na základě pochybení správního orgánu, který následně zpětně dospěl k závěru, že žalobce na území ČR pobýval neoprávněně. Je zcela absurdní, aby správní orgán přistupoval k vydání překlenovacích štítků automaticky bez jakéhokoli zkoumání daných případů. Skutečnost, že by správní orgán vydával překlenovací štítky, a žalobce by tak až s poměrně dlouhým odstupem času zjistil, že na území pobýval nelegálně, je zcela mimo zásady fungování právního státu a zásady legitimního očekávání a nelze tak souhlasit s názorem Komise, jež v napadeném rozhodnutí uvedla, že „*Chybné vylepení překlenovacího štítku dne 4. 5. 2023, tj. v den podání žádosti, tak nebylo způsobilé založit jeho dobrou víru ani legitimní očekávání, že žádost, k jejímuž posouzení navíc bylo třeba opatřit příslušné podklady, podává v souladu se zákonem stanovenými podmínkami*“ nicméně se nijak nevyjádřila ke skutečnosti, že překlenovací štítek byl posléze vydán správním orgánem ještě 3x. Překlenovací štítek byl žalobci vyznačen dne 4. 5. 2023, tedy v den podání jeho žádosti, a tedy jasně prokazoval, že žalobce podal svoji žádost v době, kdy byl oprávněn na území pobývat. I kdyby žalobce připustil, že mu byl

překlenovací štítek vylepen z důvodu pochybení správního orgánu, jednalo by se o zcela jednoznačné narušení právní jistoty žalobce a důvěry ve správní orgán. Skutečnost, že na území údajně žalobce neměl pobývat oprávněně po dobu více než 1 roku, se žalobce dozvěděl až z napadeného usnesení, tj. dne 20. 8. 2024, kdy mu bylo doručeno. Kdyby bylo žalobci správním orgánem sděleno, že na území pobývá neoprávněně, jistě by pak z opatrnosti podal žádost na zastupitelském úřadě, avšak využití této možnosti bylo z důvodu tvrzeného pochybení správního orgánu zcela zmařeno, neboť v dobré víře považoval svoji žádost za podanou v době, kdy pobýval na území oprávněně a jeho žádosti tak bude vyhověno. Opakem pak bylo porušeno jeho legitimní očekávání, přičemž pochybení správního orgánu nemůže být kladeno k tíži žalobci, který byl v dobré víře, že svoji žádost podal včas a měl tak legitimní očekávání, že jí bude vyhověno. Žalobce je oproti Komisi slabší stranou, přičemž údajná pochybení správního orgánu, k nimž došlo zcela nezávisle na žalobcově vůli, jsou kladena k jeho tíži, což je nepřijatelné.

5. Shledal-li by soud, že žalobce skutečně v době podání žádosti o povolení dlouhodobého pobytu na území za účelem studia pobýval na území neoprávněně, má žalobce za to, že doba, po níž údajně nedisponoval platným oprávněním k pobytu, byla velmi krátká a právní úprava by v tomto případě byla velmi tvrdá. Je nutné poukázat i na nebezpečí hrozby represí ruského státu i vůči jeho vlastním občanům, kteří po zahájení války na území Ukrajiny pobývali na území EU.
6. Žalobce uvedl, že nesouhlasí s tvrzením Komise, že pokud disponoval překlenovacím štítkem, nelze toto osvědčení považovat za zákonné pobytové oprávnění na území ČR, a v té souvislosti odkázal na ust. § 2 odst. 3 a 4 správního řádu. Žalobce byl držitelem zaměstnanecké karty s dobou platnosti od 9. 11. 2022 do 8. 5. 2023, z čehož žalobce při podání žádosti vycházel, když před ani po podání žádosti nebyl žádným způsobem správním orgánem vyrozuměn o tom, že platnost jeho zaměstnanecké karty měla skončit, což se dozvěděl až z napadeného usnesení. Je tedy zcela jasné, že správní orgán, stejně jako žalobce, považoval zaměstnaneckou kartu žalobce ke dni 4. 5. 2023, tedy ke dni podání žádosti, za platnou a žádost podanou v souladu se zákonnými podmínkami. Postupem Komise i správního orgánu došlo k porušení procesních práv žalobce a nelze souhlasit s tvrzením Komise, že správní orgán prvního stupně postupoval v řízení nadstandardně, když žalobce při seznámení se spisem upozornil na skončení pracovního poměru u zaměstnavatele GALA HOTELS s.r.o., přičemž oba orgány pominuly, že žalobce je cizinec a neovládá český jazyk, proto nemohl bez přítomnosti tlumočníka při seznámení se se spisovým materiálem porozumět obsahu spisu ani napadenému usnesení. Z pouhého předloženého spisového materiálu žalobce nemohl rozpoznat, jakým směrem se úvahy správního orgánu ubírají a nemohl tak věcně reagovat a bránit se. Judikatura, na niž Komise odkazuje, je k řešenímu případu absolutně nepřiléhavá, přičemž Komise ani správní orgán prvního stupně nevzali v úvahu, že žalobce má v ČR mnoho přátel a je velmi pravděpodobné, že se rychle začlení do společnosti, aniž by zatěžoval sociální systém. Zároveň je povinností správního orgánu zkoumat přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí nejen u těch rozhodnutí, u kterých to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví. Žalobce z uvedených důvodů navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci Komisi k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalované

7. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že plně odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť většina žalobních námitek je obsahově zcela shodná s námitkami uvedenými v odvolání.
8. K námitce, že se správní orgány nezabývaly nepřiměřeností prvostupňového usnesení do soukromého a rodinného života žalobce žalovaná uvedla, že řízení o žádosti žalobce bylo zastaveno podle § 169r odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., tudíž nebylo o žádosti meritorně rozhodováno, a není proto zákonnou povinností správních orgánů posuzovat přiměřenost dopadů usnesení do rodinného a soukromého života žalobce a v té souvislosti odkázala na judikaturu NSS.
9. Žalovaná dále s odkazem na § 174a zákona č. 326/1999 Sb. poukázala na explicitně zákonem stanovenou povinnost žalobce poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí, již žalobce v prvostupňovém ani v odvolacím řízení nesplnil.
10. K žalobcem tvrzené nepřiměřenosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života žalovaná uvedla, že právo vyplývající z čl. 8. Úmluvy není absolutní a při jeho hodnocení je třeba zvážit řadu faktorů, přičemž žalobce netvrdil žádné skutečnosti, jež by dokládaly nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
11. Rozhodnutí bylo dle názoru žalované vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, bylo dostatečně a řádně odůvodněno a je v souladu s právními předpisy. Z tohoto důvodu navrhla, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.

IV.

Replika žalobce

12. Žalobce ve své replice k vyjádření žalované uvedl, že odmítá závěr žalované, že nebylo její povinností posuzovat přiměřenost dopadů žalobou napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce. Povinnost správního orgánu zkoumat přiměřenost dopadů jeho rozhodnutí není omezena pouze na ta rozhodnutí, u nichž to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví, ale správní orgány se s námitkou této nepřiměřenosti musí vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v dotčeném řízení posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců vyžaduje a je tudíž lhostejné, zda Komise rozhodla podle ust. § 169r odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Tato povinnost vyplývá přímo z článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Nelze učinit strohý závěr, že žalobce ve správním řízení nesplnil povinnost poskytnout veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí, aniž by byl k tomuto správním orgánem vyzván. Žalobce v průběhu řízení vůbec nemohl předpokládat, jakým směrem se úvahy správního orgánu ubírají, a že tedy existuje i možnost, že jeho žádosti o udělení povolení k pobytu nebude správní orgánem vyhověno, tedy že je nutné, aby tvrdil a prokazoval okolnosti týkající se jeho rodinného a soukromého života, resp. nepřiměřenost dopadu negativního rozhodnutí správního orgánu na jeho rodinný a soukromý život. Pokud neměl správní orgán relevantní informace, na základě nichž by svůj závěr o ne/přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a

rodinného života žalobce mohl učinit, nic mu nebánilo, aby žalobce v rámci správního řízení vyzval k jejich sdělení a prokázání a až pokud by žalobce poté zůstal pasivní, bylo by možné učinit závěr, že žalobce nesplnil svoji povinnost poskytnout veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí ve smyslu ust. § 174a odst. 1 věty poslední zákona o pobytu cizinců.

V.

Průběh řízení

13. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a obsahuje všechny požadované formální náležitosti.
14. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
15. Účastníci souhlasili s tím, aby soud rozhodl o věci bez nařízení jednání, přičemž za situace, kdy správní spis poskytoval dostatečný podklad pro posouzení žalobních námitek a pro rozhodnutí věci, soud neshledal k nařízení jednání důvod, a proto rozhodl o žalobě bez nařízení jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s..

VI.

Posouzení věci soudem

16. Žaloba není důvodná.
17. V souladu s § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též jen „s. ř. s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, přičemž jeho přezkumná činnost respektovala dispoziční zásadu vyjádřenou v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. – takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny. S ohledem na charakter a rozsah žalobních námitek považuje soud za potřebné uvést, že úkolem soudu je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobcovy argumentace, tedy zabývat se všemi stěžejními námitkami žalobce, jež mohou zahrnovat i některé dílčí a související námitky. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. soud rozhodl ve věci bez jednání.
18. Ze správního spisu má soud mj. za zjištěné následující skutečnosti:
19. Žalobce podal dne 4. 5. 2023 žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu dle § 42d odst. 1 věty druhé zák. č. 326/1999 Sb. Z informačního systému cizinců a materiálu cizinecké evidence bylo zjištěno, že žalobce na území ČR pobýval od 5. 10. 2015 do 31. 8. 2016 na základě dlouhodobého pobytu za účelem studia, jenž byl pětkrát prodloužen, naposledy s platností do 31. 8. 2022. Následně byl žalobci vydán dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnanecké karty dle § 42g odst. 4 zák.č. 326/1999 Sb. s platností od 9. 11. 2022 do 8. 5. 2023 ke společnosti Belvedere Spa a Wellness

s.r.o., přičemž tento pracovněprávní vztah byl ukončen na základě dohody o zrušení dohody o provedení práce ke dni 23. 10. 2022, následně byla dne 24. 10. 2022 uzavřena dohoda o pracovní činnosti s platností na dobu určitou do 18. 11. 2022, tento pracovněprávní vztah trval v období od 24. 10. 2022 do 18. 11. 2022, následně byla dne 24. 11. 2022 uzavřena pracovní smlouva s platností na dobu určitou do 8. 5. 2023, přičemž tento pracovněprávní vztah byl ukončen na základě zrušení pracovního poměru ve zkušební době ke dni 7. 1. 2023. Žalobce byl vždy zařazen na pracovní pozici vrátný. Dne 15. 2. 2023 podal žalobce u správního orgánu oznámení o změně zaměstnavatele, v té souvislosti doložil pracovní smlouvu uzavřenou dne 24. 1. 2023 s platností na dobu určitou do 8. 5. 2023, přičemž tento vztah byl na základě rozvázání pracovního poměru z podnětu žalobce ze dne 23. 2. 2023 ukončen ke dni 28. 2. 2023.

20. Dále bylo zjištěno, že žalobce dne 15. 2. 2023 ukončil své studium na Filozofické fakultě Západočeské univerzity v Plzni, přičemž nesplnil žádný ze zapsaných předmětů, za své studium získal 0 kreditů. V období od 1. 9. 2023 do 4. 10. 2023 byl opět studentem bakalářského programu Historie na výše uvedené fakultě a v období od 23. 9. 2023 do 31. 8. 2024 byl studentem bakalářského programu tamtéž.
21. Spornou otázkou je, zda za popsaného skutkového stavu byl žalobce oprávněn podat dne 4. 5. 2023 na území žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, tedy zda v uvedený den pobýval na území na dlouhodobé vízum nebo na povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za jiným účelem, případně zda byl držitelem povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Z výše uvedeného vyplývá, že pokud žalobce podal žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia dle § 42d odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb. dne 4. 5. 2023, pak tak učinil až poté, kdy již bylo jeho studium ke dni 15. 2. 2023 ukončeno, přičemž tímto dnem pozbyl status studenta a zároveň mu v důsledku této skutečnosti přestal svědčit volný přístup na trh práce ve smyslu § 98 písm. j) zák. č. 435/2004 Sb. o zaměstnanosti. K dalšímu studiu byl žalobce zapsán až později dne 1. 9. 2023, tedy až po podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia.
22. Žalobce byl zároveň držitelem zaměstnanecké karty s dobou platnosti od 9. 11. 2022 do 8. 5. 2023, avšak pracovní poměr u společnosti Gala Hotels z vlastní iniciativy ukončil již ke dni 28. 2. 2023. Zaměstnanecká karta přitom neplatila automaticky do data uvedeného na kartě, tedy v tomto případě do 8. 5. 2023. Žalovaná proto na základě skutečnosti, že poslední pracovněprávní vztah žalobce byl na základě rozvázání pracovního poměru z podnětu žalobce ze dne 23. 2. 2023 ukončen ke dni 28. 2. 2023 vycházela z toho, že ode dne ukončení pracovního poměru počala plynout 60ti denní doba uvedená v § 63 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb., jež uplynula dnem 29. 4. 2023, a protože nejpozději do tohoto dne žalobce nepodal oznámení o změně dle § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců a nepodal ani žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem v souladu s podmínkami stanovenými zák. č. 326/1999 Sb., půlnocí uvedeného dne žalobci řízení zanikla platnost zaměstnanecké karty dle § 63 odst. 3 zák. č. 326/1999 Sb., neboť žalobce v této lhůtě neučinil oznámení podle § 42g odst. 7 ani nepodal žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem. Žalobce tedy dne 4. 5. 2023, kdy učinil podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia dle § 42d

odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb., již nebyl držitelem žádného pobytového oprávnění na území ČR, tedy v době podání uvedené žádosti nesplňoval podmínky uvedené v ust. § 42d odst. 1 věty druhé zák. č. 326/1999 Sb. Zároveň bylo prokázáno, že ke dni podání žádosti již nebyl ani studentem, když předchozí studium ukončil ke dni 15. 2. 2023, v důsledku čehož mu již nesvědčil volný přístup na trh práce ve smyslu § 98 písm. j) zák. č. 435/2004 Sb. o zaměstnanosti a následně studium opětovně zahájil dne 1. 9. 2023, tedy až po podání jeho žádosti.

23. Ačkoli měl být na základě uvedených skutečností pobyt žalobce ke dni 29. 4. 2023 evidenčně ukončen, byl mu následně, v době, kdy již nebyl oprávněn pobývat na území, v důsledku pochybení správního orgánu vylepen tzv. překlenovací vízový štítek č. 011022968 s platností do 31. 8. 2023, štítek č. 011138370 s platností do 6.1. 2024, štítek č. 900961919 s platností do 8. 3. 2024 a štítek č. 901024119 s platností do 6.6.2024, který bývá zpravidla vylepován cizincům ve smyslu ust. § 47 odst. 11 zák. č. 326/1999 Sb. za účelem osvědčení oprávnění k pobytu podle § 47 odst. 4,6,8,9 zák. č. 326/1999 Sb. Toto pochybení však nemění nic na tom, že ke dni 29.4.2023 došlo k zániku zaměstnanecké karty žalobce ze zákona, a proto již k dalšímu pobytu na území nebyl oprávněn. V důsledku tohoto, pokud žalobce podal žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu dne 4. 5. 2023, učinil tak v době, kdy již nebyl z žádného titulu oprávněn pobývat na území, přičemž tuto žádost mohl podat na zastupitelském úřadě v souladu s § 42d odst. 1 věta první zák. č. 326/1999 Sb., což však neučinil.
24. Žalobce v žalobě namítá, že v den podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia mu byl vylepen, stejně tak jako dne 8. 11. 2023, 9. 1. 2024 a 28. 2. 2024 překlenovací štítek sloužící jako osvědčení k oprávněnosti pobytu, a z tohoto důvodu považuje za zcela absurdní tvrzení správních orgánů, že k vylepení překlenovacího štítku došlo na základě pochybení správního orgánu, tedy že na území ČR pobýval neoprávněně. Tento postup shledává žalobce rozporný se zásadami fungování právního státu a zásady legitimního očekávání a nesouhlasí s tvrzením správních orgánů, že chybné vylepení překlenovacího štítku v den podání žádosti nebylo způsobilé založit jeho dobrou víru ani jeho legitimní očekávání, že žádost podává v souladu se zákonem stanovenými podmínkami.
25. Soud tuto žalobní námitku neshledal důvodnou. Soud se ztotožňuje se závěry správních orgánů i judikaturou, na kterou v té souvislosti odkázaly, a to, že nesprávně vydaný překlenovací štítek není s ohledem na svůj charakter způsobilý založit práva, jež žalobci dle zákona nenáleží. Zároveň však soud nezpochybňuje, že vydání překlenovacího štítku mohlo v žalobci vyvolat mylný dojem, že jím mohlo dojít ke zhojení neoprávněnosti jeho pobytu. Toto nesprávné, avšak nikoli nepochopitelné očekávání žalobce však není způsobilé změnit skutečnost, že vylepení překlenovacího štítku nezakládá nové právo pobytu a ani je neprodlužuje. Důvodem je že tento štítek je pouhým osvědčením, nikoli rozhodnutím deklaratorního charakteru a za situace, kdy byl vydán v době, kdy již žalobce nebyl k pobytu oprávněn, nemá tato fikce žádný právní účinek. Není proto možné, že by na základě mylně vydaného pobytového štítku vzniklo žalobci právo podat žádost o zaměstnaneckou kartu, dlouhodobý pobyt či že by bylo možné jeho pobyt v důsledku vydání štítku považovat za oprávněný. Opakované vydání

překlenovacího štítku v době, kdy již pobyt nebyl oprávněný, proto nezakládá legitimní očekávání a nelze jej považovat za jakési povolení pobytu či zhojení jeho neoprávněnosti. Právo žalobce pobývat legálně na území ČR skončilo posledním dnem 60denní lhůty po skončení posledního pracovního pobytu, tedy uplynutím dne 29. 4. 2023 a na tomto faktu není způsobilý nic změnit ani následný chybný postup správního orgánu spočívající v opakovaném vydání překlenovacího štítku. Nelze ani souhlasit s názorem žalobce, že toto pochybení správního orgánu je nepřípustně kladeno k tíži žalobce, neboť toto správní orgán nečiní.

26. Žalobce dále žalované vytýká, že byl držitelem zaměstnanecké karty s dobou platnosti od 9. 11. 2022 do 8. 5. 2023 a z tohoto při podání žádosti vycházel, neboť nebyl před ani po podání žádosti žádným způsobem správním orgánem vyrozuměn o tom, že platnost jeho zaměstnanecké karty měla skončit. Ani tuto žalobní námitku soud neshledal důvodnou. Důvodem je, že to byl sám žalobce, kdo z vlastní iniciativy ukončil svůj poslední pracovní poměr ke dni 28.2.2023. Platnost zaměstnanecké karty v tom případě zanikla uplynutím lhůty 60 dnů ode dne skončení posledního pracovněprávního vztahu, tj. pracovní pozice, na niž byla karta vydána nebo která byla oznámena jako nová. V uvedené lhůtě měl žalobce možnost najít si nové zaměstnání, oznámit změnu zaměstnavatele, přičemž toto neučinil, v důsledku čehož skončilo i oprávnění pobytu žalobce na území ČR. V žádném případě nebylo povinností správního orgánu na tento ze zákona plynoucí následek ukončení pracovního poměru žalobce upozornit, mj. i z důvodu, že žalobce se na správní orgán se svou žádostí obrátil až po uplynutí uvedené 60denní lhůty a soudu proto ani není zřejmé, při jaké příležitosti by tak správní orgán měl učinit. Soud v té souvislosti zcela souhlasí s konstatováním žalované, že znalost právních předpisů, jež se žalobce bezprostředně dotýkají na jeho právech a povinnostech, je zcela na jeho vůli a jejich neznalostí se vystavuje riziku porušení či nedodržení pravidel i důsledků z nich plynoucích. Soud z uvedených důvodů žádné porušení procesních práv žalobce žalovanou neshledal.
27. Žalobce žalované vytýkal i skutečnost, že neovládá jakožto cizinec český jazyk a bez přítomnosti tlumočníka nemohl při seznámení se se spisovým materiálem porozumět obsahu spisu ani napadenému usnesení a věcně na jeho obsah reagovat a bránit se. Ani tuto žalobní námitku soud neshledal důvodnou za situace, kdy žalobce na území ČR pobývá již od roku 2015 na základě dlouhodobého pobytu za účelem studia na vysoké škole, kdy se pokoušel studovat bakalářské studijní programy vedené v českém jazyce a od roku 2022 za účelem zaměstnanecké karty. S ohledem na tyto skutečnosti, kdy je znalost českého jazyka nezbytným předpokladem ke studiu, bez ohledu na to, že se je žalobci nedařilo dokončit. Nelze proto přitakat tvrzení žalobce, že jakožto cizinec český jazyk neovládá, v důsledku čehož nemohl v rámci správního řízení dostatečně a účinně hájit svá práva.
28. Žalobce dále žalované vytýkal, že se nevypořádala s námitkou přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Povinnost správního orgánu vypořádat se s přiměřeností dopadů rozhodnutí upravuje ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, přičemž v souladu s odst. 3 uvedeného ustanovení se posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví, tedy by se v takovém výslovně uvedeném případě teoreticky vztahovala i na rozhodnutí

procesní. Ustanovení § 169r zákona o pobytu cizinců tuto povinnost výslovně nestanoví, avšak zároveň je zcela zřejmé, že rozhodnutí o zastavení řízení, byť je „pouhým“ rozhodnutím procesního charakteru, má pro žalobce stejné důsledky jako meritorní rozhodnutí, neboť se tímto rozhodnutím fakticky ukončuje jeho legální pobyt na území. V této souvislosti je spolu s přihlédnutím k závazkům vyplývajícím z čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod zřejmé, že zákon o pobytu cizinců postup správního orgánu neupravuje dostatečně pro případ, dospěje-li k závěru o nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí, a v důsledku toho stanoví různý režim rozhodování pro typově obdobné případy a z tohoto důvodu je otázkou, zda by měla být přiměřenost posuzována i v případě procesních rozhodnutí o zastavení řízení. V této konkrétní věci však dospěl soud k závěru, že správní orgány neměly povinnost přiměřenost zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce posuzovat. Důvodem je, že za situace, kdy v tomto konkrétním případě nepřiměřenost rozhodnutí z žádného tvrzení žalobce vůbec nevyplyvala a nebylo na její existenci možno usuzovat ani z žádných okolností, nelze po správních orgánech požadovat, aby samy aktivně zjišťovaly možné dopady svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Povinnost správních orgánů zkoumat přiměřenost dopadů do rozhodnutí se, i s ohledem na ust. § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, neuplatní automaticky, naopak musí existovat konkrétní okolnost, které tuto povinnost založí.

29. V této souvislosti pak žalobce zcela pomíjí, že to byl právě a jedině on, kdo byl povinen sdělit správním orgánům všechny relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí a k prokázání existence okolností zvláštního zřetele hodných prokazujících, že právě v jeho případě bude mít vydané rozhodnutí nepřiměřený dopad do jeho soukromého a rodinného života, což však neučinil. Je třeba uvést, že ani v rámci soudního řízení žalobce neuvedl žádné skutečnosti, jež by svědčily o nepřiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí na jeho soukromý a rodinný život, když v této souvislosti uvedl pouze to, že má v ČR mnoho přátel. Z tohoto důvodu dospěl soud k závěru, že ani tato žalobní námitka není důvodná.
30. Žalobce v rámci své argumentace poukázal i na ust. § 2 odst. 3 a na ust. § 2 odst. 4 správního řádu. Tuto argumentaci soud neshledal příležitou, neboť žalobce v souvislosti s opakovaným vydáním překlenovacího lístku žádná práva nenabyl (k tomu viz argumentace výše) a z tohoto důvodu do nich ani žalovaná nemohla zasáhnout. Při argumentaci ustanovením § 2 odst. 4 správního řádu žalobce pomíjí, že právě v případě, že by jeho žádosti bylo za daných okolností vyhověno, pak by to mělo za následek nedůvodný rozdíl v rozhodování oproti skutkově shodným či podobným případům.
31. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žalobní body důvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
32. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť v řízení byla procesně úspěšná žalovaná, již nad rámec její úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Plzni dne 19. 8. 2025

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně